

Nhật Ký Crush Bạn Cùng Bàn!

Contents

Nhật Ký Crush Bạn Cùng Bàn!	2
1. Chương 1: Nhật Ký, Ngày... Tháng... Năm	2
2. Chương 2: Cậu Ấy... Không Thích Tôi!	3
3. Chương 3: Cậu Ấy Ở Ngay Bên Trái Tôi	4
4. Chương 4: Đã Lâu Không Gặp...	6
5. Chương 5: Facebook Của Người Bạn Thương...	7
6. Chương 6: Valentine...	8
7. Chương 7: Sinh Thần Vui Vẻ!	8
8. Chương 8: Ừm...!	8
9. Chương 9: Chúng Tôi Không Nói Chuyện Nữa...	9
10. Chương 10: Lảm Nhảm...	9
11. Chương 11: Cảm Giác Như...	10
12. Chương 12: Cái Thằng Chó Này!	10
13. Chương 13: Cái Thứ Đáng Yêu...	11
14. Chương 14:	12
15. Chương 15: 10 Năm Nữa Chúng Ta 30 Tuổi...	12
16. Chương 16:	13
17. Chương 17:	13
18. Chương 18: Có Những Ngày...	14
19. Chương 19:	14
20. Chương 20: Dễ Thương...	14
21. Chương 21: “không!”	15
22. Chương 22: “bài Được Mấy Điểm?”	16
23. Chương 23: Đòi...	16
24. Chương 24: Crush Nhắn Tin Cho Tôi...	16
25. Chương 25: Quốc Tế Hạnh Phúc!	17
26. Chương 26: Hoá Ra...	17
27. Chương 27: Tưởng Chừng Sắp Phát Điên	18
28. Chương 28: Đồ Đần!	19
29. Chương 29: Rõ Ràng Là Không Có, Nhưng Vẫn Sợ Mất...	19
30. Chương 30: Bất Lực!	20
31. Chương 31:	21
32. Chương 32: 301 - 4010	21
33. Chương 33: Xin Hộ Tờ Nghỉ Hôm Nay Nhé!	21
34. Chương 34: Mình Là Gì Của Nhau?	22
35. Chương 35: Trùng Hợp...	23
36. Chương 36: Lời Nói Dối Thẳng Tư...	23
37. Chương 37: Hay Là Cậu Đùng Đến...	24
38. Chương 38: Có Phải Mình Thua Rồi Không?	24
39. Chương 39: Thực Sự Buồn...	25
40. Chương 40: Mình Thực Sự Tồn Thương Rồi!	25

41. Chương 41: “đã Xem”	26
42. Chương 42: Chỉ Là Cậu Không Thương...	26
43. Chương 43: Tôi Ở Bên Trái Cậu Ấy...	27
44. Chương 44: Chúa Lười Cạo Râu...	27

Nhật Ký Crush Bạn Cùng Bàn!

Giới thiệu

Năm 19 tuổi, tôi đã gặp được cậu ấy. . . Năm 19 tuổi, tôi được sắp xếp ngồi cùng bàn với cậu ấy. . .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-crush-ban-cung-ban>

1. Chương 1: Nhật Ký, Ngày... Tháng... Năm

Mỗi con người đều có một thanh xuân. Mỗi thanh xuân là một câu chuyện về tuổi trẻ. Người ta bảo thanh xuân cũng là tuổi trẻ, còn tôi ví thanh xuân cũng như hồi ức. Bởi vì thanh xuân của bạn dù có tốt đẹp hay bị thương, tất cả đều sẽ biến thành hồi ức mà thôi...!

Tôi là Mía!

Cũng chẳng cần biết tên thật của tôi là gì, hãy cứ gọi tôi bằng cái tên thân thương là Mía...

Tôi vừa bước sang tuổi 20 vào mấy ngày trước, một cô gái bình thường đến mức tầm thường, một cô gái thiếu thốn chiều cao lẫn ngoại hình... thậm chí còn không - có - ngực, một cô gái nuôi nặng lắm ước mơ nhưng chưa bao giờ dám nỗ lực thực hiện, một cô gái... một cô gái yếu đuối chịu nhiều thương tổn nhưng cũng rất mạnh mẽ...)

Tôi vẫn đang lẩn quẩn trong khoảng thời gian đẹp đẽ nhất của tuổi thanh xuân - những năm 19, 20 tuổi. Tôi hiện vẫn đang là nữ sinh cấp ba của một trường giáo dục thường xuyên, và chúng tôi sắp sửa thi tốt nghiệp.

Tôi gặp cậu ấy vào những ngày đầu tiên của năm lớp 12, đó là một ngày đẹp trời hôm 23 tháng 9, cậu ấy bước vào lớp với bộ quần áo màu đen từ trên xuống dưới, ngồi một mình bên dãy bàn bên cạnh. Ừm, nhìn sơ qua cũng gọi là có chút đẹp trai đi..)

Tôi cũng chẳng biết cơ duyên nào mà đúng hôm đầu tiên cậu ấy đi học, cô giáo dạy địa lại bảo cậu ấy lên ngồi cạnh tôi để làm bài tập. Cậu ấy từ lúc bước vào lớp cho tới khi ngồi cạnh tôi vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, ôn thần hắc ám đó. Tôi khi ấy quả thật không thích cậu ấy, không thích một chút nào...

Mấy hôm sau đó, cậu ấy vẫn ngồi một mình một bàn bên dãy bàn bên cạnh, chốc chốc ôm điện thoại, không nói với ai câu nào. Mãi cho tới một hôm, tôi đang ngồi yên vị ở bàn của mình, cậu ấy từ ngoài cửa bước

vào liền tiến tới chỗ tôi rồi bảo: ” Cho tớ ngồi cùng với!” Cha mẹ ơi, tôi khi ấy không nói không rằng liền kéo ghế dọn chỗ cho cậu ấy vào ngồi phía trong, tự cảm thấy bản thân quá dễ dãi rồi...

Tôi cứ nghĩ cậu ấy sẽ chỉ xin ngồi nhờ một hôm đó thôi, ai ngờ hôm sau tôi đến lớp muộn, vừa vào đã thấy cậu ấy ngồi một đống ở bàn tôi rồi. Bao năm qua tôi chưa từng có bạn cùng bàn, dù là trai hay gái cũng chỉ ngồi cạnh một vài buổi là xong. Tôi cứ ngồi một mình ở góc bàn thứ hai của dãy bàn đối diện với giáo viên, không hề di chuyển sang chỗ khác cứ như chỗ đó định sẵn là của riêng tôi vậy. Tự nhiên bây giờ ở đâu lại lòi ra cậu bạn cùng bàn, trong tôi cứ đặt ra rất nhiều câu hỏi... “Tại sao cậu ấy lại ngồi ở đây?”, “Tại sao trong còn rất nhiều chỗ trống không ngồi, lại chọn ngồi với mình?”, “Tại sao không ngồi cùng ai khác mà nhất định phải là mình?”...

Có hàng tá câu hỏi muốn hỏi cậu ấy, nhưng tôi sẽ để dành cho sau này vậy. Sau này, nếu lỡ có gặp lại cậu ấy ở đâu đó, bắt giắc mỉm cười, bắt giắc sẽ hỏi cậu ấy: “Tại sao năm đó lại chọn ngồi cùng bàn với mình?”:)

Còn nhớ hôm đó là tiết lí, cậu ấy nghe giảng chán quá nên lấy tay chống lên trán mà ngủ thiếp đi. Tôi nhìn cậu ấy, đầu gật gù nhưng mắt thì nhắm tịt, mái tóc đen huyền, sống mũi cao vút, lại thêm cặp lông mi dài mà rậm. Tự nhiên tôi cười, bình thường cậu ấy lạnh lùng chẳng chớ như vậy, thế mà khi ngủ lại trở nên đáng yêu như một đứa trẻ. Chẳng hiểu sao, tôi có chút rung động... Tôi nhớ hôm ấy rõ ràng là ban đêm, nhưng vẫn bị cảm nắng.:)

Nhưng tôi từ khi nào tôi bắt đầu thích cậu ấy?

Hôm ấy là một ngày nắng đẹp, cậu bạn chiếc áo sơ mi màu tôi thích... Lúc nào cũng vậy, tôi luôn bị thu hút bởi những người con trai mặc áo sơ mi trắng. Mặc dù với chiều cao tầm 1m60 của cậu ấy chưa đủ để gọi là soái ca, nhưng ngay từ khoảnh khắc nhìn cậu ấy bạn sơ mi trắng đứng dưới ánh nắng vàng, tôi biết mình sắp sửa rơi vào cảnh thất tình rồi.:)

Hà Nội, 02.02.2017

Chúng tôi đã lâu lắm chưa gặp nhau...!

2. Chương 2: Cậu Ấy... Không Thích Tôi!

Con người ta, ai cũng có riêng cho mình một bí mật. Bí mật lớn nhất cuộc đời tôi chính là cậu ấy! Chẳng biết tự khi nào, có người nhắc tới tên cậu ấy, hai mắt tôi lại sáng lên...

Cậu ấy ấy hả? Ngoại trừ việc không thích tôi thì ngoài ra cái gì cũng xấu. Người thì một mẩu, vừa thấp lại vừa gầy. Trong khi đó mẩu người yêu lí tưởng tôi đặt ra phải cao trên mét bảy, cho dù không được sáu múi như người ta thì ít ra cũng trông lực lưỡng, mạnh mẽ. Nhìn lại cậu ấy cứ yếu điệu như con gái khiến đôi lúc tôi tự hỏi: “Thật ra cậu ta có phải đàn ông không vậy?”:)

Ừm, đã vậy lại còn nghiện game liên minh. Tính tình thì chẳng chớ khó gần. Tưởng như bao nhiêu thứ xấu xa trên đời đều hội tụ vào một mình cậu ấy. Ừm, suy cho cùng chỉ được mỗi cái đẹp trai.:)

Tôi vốn dĩ không thích loại người như vậy, nhưng tôi lại thích cậu ấy!

Chúng tôi đến nay đã ngồi cùng bàn được 4 tháng. Nói 4 tháng cho rõ lâu nhưng thật ra số lần cậu ấy đi học chỉ đếm trên đầu ngón tay. Tôi hay mắng ngầm cậu ấy rằng: “Thằng chó này, làm gì mà một tuần chỉ đi học mỗi 2 ngày?” Ừm, tôi gọi Crush của mình là “thằng chó”:)

Tôi biết cậu ấy thích học môn toán, và chỉ có mỗi môn toán thôi.

Biết rõ lịch trình của cậu ấy sẽ đến lớp vào thứ mấy, tất nhiên là những hôm có tiết toán rồi.

Biết cậu ấy hay đến vào lúc mấy giờ và giờ nào mà chưa thấy đến thì hôm ấy không cần phải đợi nữa.

Biết cậu ấy mà đi học thì lúc nào cũng mang theo đủ loại nước uống trên đời. Biết cậu ấy hay uống nhất là trà xanh đóng chai.

Biết cậu ấy thích sự yên tĩnh, ghét sự ồn ào, vì thế mà tôi lúc nào cũng im lặng khi có cậu ấy ngồi cạnh.

Tôi biết... biết về cậu ấy rất nhiều. Và cũng biết cậu ấy không - thích - tôi.

Chính vì cậu ấy không thích tôi nên mới im lặng như vậy. Vì cậu ấy không thích tôi nên cho dù chúng tôi có ngồi cùng bàn đi chăng nữa, cũng không có chuyện gì để nói. Vì cậu ấy không thích tôi nên đâu cần đến lớp đầy đủ làm gì. Vì cậu ấy không thích tôi, chính vì cậu ấy không thích tôi, chưa từng quan tâm đến tôi, nên mới không nhận ra tôi thích cậu ấy nhiều đến vậy.:)

Tôi từng mang trong lòng một ước muốn, muốn cậu ấy sẽ đi học đầy đủ hơn, muốn cậu ấy không còn lãnh đạm nữa, muốn cậu ấy sẽ hòa nhập với mọi người trong lớp, muốn tất cả các cuộc vui nào của chúng tôi cũng có sự xuất hiện của cậu ấy. Vì biết đâu... Biết đâu mối quan hệ giữa tôi và cậu ấy sẽ khá khảm hơn lúc này. Nhưng cậu ấy lại không...:)

Chúng tôi có quá nhiều điểm khác biệt, cho đến hiện tại chỉ có điểm chung duy nhất là sinh cùng ngày, cùng năm nhưng khác tháng... Cậu ấy thuộc cung Bảo Bình, còn tôi là Nhân Mã. Cũng từ đó mà tự đi tìm hiểu tính cách cậu ấy thông qua cung hoàng đạo, biết được con người cậu ấy lạnh lùng đã là bản chất rồi.

Tôi của trước đây từng phải lòng rất nhiều người, cứ đối xử tốt với tôi một chút, quan tâm tôi một chút là tôi lại rung động. Tôi chính là kiểu con gái mà thằng đéo nào cũng thích, kiểu con gái mà đã xấu lại còn thích trai đẹp. Con gái như tôi đúng thật là không có tiền đồ.:)

Nhưng rồi những chàng trai mà tôi thương trước đây cũng đều rời đi, chẳng để lại gì ngoài một mối quan hệ không - rõ - ràng. Tôi cũng đã buồn, đã tuyệt vọng, đã ngỡ như mình không thể sống thiếu họ. Sau đó thì không, tôi vẫn sống rất vui vẻ, dần dần quên đi những vết thương mà họ để lại.

Tôi chưa từng quên bất kì ai lướt qua cuộc đời mình. Cậu ấy cũng vậy, tôi biết rồi một ngày nào đó cậu ấy cũng sẽ vô cớ biến mất. Tôi bây giờ cũng sợ đến khi chúng tôi tốt nghiệp rồi, cậu ấy sẽ hoàn toàn biến mất, biến mất một cách tàn nhẫn, biến mất như chưa từng tồn tại. Rồi sẽ ổn cả thôi, có phải không? Rồi tôi sẽ lại thích một người khác, tôi đã được định sẵn là sẽ bị cậu ấy bỏ lỡ mà, phải không?:)

Tôi biết chúng tôi rồi sẽ không đi đến đâu. Nhưng cũng thấy may mắn khi gặp được cậu ấy giữa những năm thanh xuân đẹp đẽ này, những năm 19, 20 tuổi...

Gửi cậu của 10 năm sau, hãy nhớ, đừng quên tôi. Nếu lỡ sau này cậu có thích một ai khác, nhất định không được để tôi biết... (Hoa Tư Dẫn)

Hà Nội, 03.02.2017

Bỗng nhiên hôm nay rất nhớ cậu ấy...

Mà không, ngày nào cũng nhớ cậu ấy!:)

3. Chương 3: Cậu Ấy Ở Ngay Bên Trái Tôi

“Người bạn thương hiện tại đang ở đâu?”

“Cậu ấy ở ngay bên trái tôi, đưa tay ra là có thể với lấy. Vậy mà cứ như cách nhau cả dải Ngân Hà”

“Ngay - bên - trái - tôi”, cái khoảng cách mà người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ rằng rất gần, nhưng hóa ra lại xa vạn dặm. Ở ngay bên trái tôi nhưng như hai kẻ xa lạ vô duyên ngồi cạnh nhau. Ở ngay bên trái tôi nhưng chẳng có nổi một lý do gì để bắt chuyện. Ở ngay bên trái tôi nhưng cứ như người vô hình. Ở ngay bên trái tôi, chỉ ở ngay bên trái tôi thôi, nhưng sẽ không bao giờ biết tôi thích cậu ấy.

Thế ra, chúng tôi mang danh nghĩa là bạn - cùng - bàn để làm gì vậy?

Trước đây tôi từng có suy nghĩ sai lệch một chút, rằng cậu ấy cũng gọi là có gì đó với tôi, nên mới xin ngồi cùng mình. Sau đó mới nhận ra mình chỉ giỏi suy tưởng lung tung, cậu ấy chỉ vì dãy bàn bên kia quá ồn ào nên mới chuyển sang dãy bên tôi ngồi, ngồi cạnh tôi. Ừm, mọi chuyện chỉ đơn thuần là vậy.

Cũng có nhiều thầy cô nghĩ chúng tôi vì thích nhau nên mới ngồi cùng nhau. Bởi lẽ trong lớp chỉ có mỗi tôi và cậu ấy - nam nữ ngồi cùng một bàn, và một cặp nữa cũng đang yêu nhau, ngồi ở bàn đầu tiên. Từng có nhiều lần bị bạn bè trêu tôi và cậu ấy, nhưng tôi chẳng nói gì, với bản tính lãnh đạm đó, dù cậu ấy có nghe thấy đi chăng nữa, cũng sẽ kiên quyết làm ngơ. Chỉ sợ nếu cứ bị trêu như vậy, cậu ấy sẽ không ngồi cùng tôi nữa, khi ấy tôi cũng không biết mình phải thế nào...

Cậu thật ngốc, có biết không?

Vì quá ngốc nên cậu chưa từng biết có một người vẫn ngồi thờ như thế mỗi ngày, chỉ để đợi cậu tới lớp. Dù biết rõ hôm nào cậu sẽ không tới, nhưng theo thói quen vẫn cứ đợi.

Cậu chưa từng nhìn thấy vẻ mặt của tôi lúc đang mong ngóng cậu, lúc lo lắng khi đợi mãi không thấy cậu tới, lúc hờ hững khi thấy bóng cậu thấp thoáng ngoài bãi đỗ xe, lúc an tâm khi nghe tiếng chân chống xe của cậu đặt xuống đất một tiếng “cạch” và thấy lòng nhẹ nhõm khi thấy bóng dáng nhỏ nhắn của cậu tiến vào cửa lớp, yên vị ở ngay bên trái tôi.

Cậu chưa từng biết có một người sợ cậu nếu như không đi học đầy đủ, sẽ không được thi tốt nghiệp. Có một người còn lo lắng hơn cả cậu nếu cậu bỏ lỡ bài kiểm tra nào hoặc khi cậu bị điểm kém.

Cậu chưa từng biết luôn có một người vừa chạy xe vào đến cổng trường là ngó nghiêng sang nơi cậu hay để xe, xem cậu đã đến hay chưa. Cậu chưa từng biết chỉ đơn giản là xe của tôi và cậu đỗ sang sát nhau thôi, cũng khiến tôi vui cho được.

Cậu chưa từng biết luôn có một người nhân lúc cậu không để ý liền lưu lại bóng lưng của cậu, dù là trong lớp học hay ra về, tôi luôn cố tình đi chậm lại để chụp bóng lưng cậu. Cậu làm sao biết được tôi rất sợ bóng lưng của người con trai, nhưng lại thích bóng lưng cậu đến vậy.

Cậu chưa từng biết có một người từ khi thích cậu đã thay đổi nhiều như thế nào: quen khi bước chân ra ngoài là phải thật cẩn chu, không để bản thân lơ đãng lách thếch, lỡ như gặp cậu vào lúc xấu xí nhất thì biết phải thế nào? Quen hẳn cứ đi đâu là đưa mắt tìm kiếm xung quanh xem có bắt gặp cậu ở đâu đó không, quen ra đường mà nhìn thấy chiếc xe màu trắng na ná xe cậu là liền kiểm tra lại biển số. Nhưng tôi cũng sợ, sợ lỡ như nhìn thấy cậu, nhưng không phải đi một mình mà là với ai đó... Lúc ấy tôi không biết xử lý thế nào... Giả vờ không quen biết cậu?

Cậu chưa từng biết có một người vẫn âm thầm quan tâm cậu, có một người để ý hết từng cử chỉ, hành động của cậu dù là nhỏ nhặt nhất. Mặc dù người đó lúc nào cũng giữ cho mình bộ mặt lạnh lùng giống cậu, nhưng bên trong lại như muốn réo lên nhiều âm bậc. Mặc dù lúc cậu ở ngay bên cạnh nhưng người đó chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào đôi mắt cậu.

Và cậu cũng chưa từng biết, chắc chắn không bao giờ biết được luôn có một người nhớ hết ngày sinh của cậu, ngày gặp đầu tiên của hai đứa, nhớ luôn số điện thoại luôn được đặt ở mục ưa thích với tên là “Crush” mặc dù chưa bao giờ gọi. Những việc cậu làm, những lời cậu nói đều ghi nhớ hết sức rõ ràng...

Ừm, có nhiều khi tôi cứ nghĩ mình không muốn gặp cậu nữa, không muốn nhìn thấy cậu nữa. Rồi nghĩ đến việc một ngày nào đó nói với cậu ấy: “Tôi không muốn ngồi cùng bàn với cậu nữa!”... Tôi nghe có ai đó bảo rằng, nếu bạn crush một người mà người ấy mãi mãi không thích mình thì để nhanh chóng quên đi, hãy làm mọi cách khiến người ta ghét mình. Tôi nghĩ xong rồi bật cười, tôi vừa muốn cậu ấy đừng quên tôi, lại muốn cậu ấy ghét tôi?

Thật buồn cười!..)

Hà Nội, 06.02.2017

Hôm nay là ngày đi học đầu tiên của năm mới, “thằng chó” crush có đi học không?:)

4. Chương 4: Đã Lâu Không Gặp...

Chúng tôi của hiện tại đã lâu rồi không gặp...

Chúng tôi của sau này thậm chí còn không gặp lại nhau nữa...

Hôm nay tôi đã gặp cậu ấy, gặp lại cậu ấy sau bao tháng ngày trông đợi mòn mỏi.

Hôm nay vừa chạy xe đến cổng trường là gặp ngay cậu ấy đang lấy thẻ xe, vẫn dáng người ấy, vẫn bóng lưng ấy, vẫn chiếc xe wave màu trắng quen thuộc. Chỉ có điều suýt nữa không nhận ra cậu ấy vì quả đầu nhuộm màu Peanut. Tôi chửi thầm trong đầu: “Đm nó vẫn chưa nhuộm lại tóc đen mà để đầu như vậy đến lớp à?!”)

Tôi nhanh nhẩu dắt xe theo sau cậu ấy, lúc này vẫn chưa phát hiện có tôi ở đằng sau. Vẫn nơi đó - chỗ đỗ xe quen thuộc của chúng tôi. Cậu ấy xoay người sang và nhìn thấy tôi ở ngay bên cạnh, hai mắt chạm nhau, tôi nhìn thấy có nụ cười nhẹ trên môi cậu ấy (hoặc cũng có thể do tôi tự liên tưởng cậu ấy đang cười với mình). Rất muốn gửi cho cậu ấy nụ cười của mình, rất muốn nói câu: “Xin chào, đã lâu không gặp”. Nhưng rồi dần dần học theo bản năng lạnh lùng chảnh chó của cậu ấy, tôi chẳng thể làm gì nữa...

Ừm, hôm nay chúng tôi vẫn ngồi cùng bàn, vẫn không nói chuyện, vẫn hai người ở hai thế giới riêng.

Cô giáo dạy toán lớp tôi thích cậu ấy, tôi biết. Nói thẳng ra là từ khi lớp tôi có cậu ấy, cô V chỉ chú tâm vào một mình cậu ấy mà thôi. Tôi cũng vì thế mà có đôi chút khó chịu. Tôi nghĩ vì tôi được ngồi cạnh cậu ấy nên cô V lúc nào cũng kiểm chuyện xía xối tôi, lúc nào cũng gây sự chú ý với cậu ấy. Mà thôi, bỏ qua chuyện đó đi...:)

Hôm nay, tôi đưa bài tập sinh của tôi, bảo cậu ấy làm đi cho cô chấm điểm. Lâu nay cậu ấy bị thiếu nhiều điểm rồi, chỉ đi học mỗi môn toán nên các môn khác thậm chí giáo viên còn không biết mặt cậu ấy là ai. Cậu ấy chần chờ một lúc, sau đó mượn bài của tôi về nhà chép. Ừm, lần đầu tiên cậu ấy mang bài của tôi về nhà chép, bảo tôi không vui sao được?:) Chỉ lo một điều rằng, với nét chữ thần thánh của tôi, cậu ấy sẽ đọc nổi đóa cả mắt.

Hôm nay, như thường lệ lại nhờ con bạn thân ngồi bàn dưới chụp hộ bóng lưng của tôi và cậu ấy. Cứ đều đặn nhờ nó như vậy, cứ có cậu ấy ngồi cạnh là lại lưu lại vài tấm ảnh kỉ niệm, mặc dù không có gì khác ngoài bóng lưng. Những lúc chụp được khoảnh khắc ngồi san sát nhau cũng vì thế mà nhảy cẫng lên.:)

Ừm, con trai lớp tôi không ai thích cậu ấy cả. Nói thẳng ra là ghét. Nhiều lúc tôi cứ nghĩ, với cái bản tính của cậu ấy, ở trong cái lớp này, nếu như tôi không ngồi cùng bàn với cậu ấy, nếu như tôi không nói chuyện với cậu ấy, nếu như tôi không thích cậu ấy... Thì chắc cậu ấy chẳng chơi được với ai nữa... Cũng vì thế mà tôi có hơi tự cao một chút, nghĩ rằng mình là được đối - xử - đặc - biệt với cậu ấy.:)

Cũng đã từng mơ ước sau này tôi, cậu ấy cùng cả lớp sẽ có một chuyến du lịch ở xa đâu đó, cùng nhau lưu lại chút kỉ niệm trước khi chúng tôi tốt nghiệp. Nhưng tôi biết ước muốn đó từ lúc lóe lên đã hoàn toàn bị cậu ấy dập tắt. Và sẽ không bao giờ, không bao giờ có chuyện như thế xảy ra...:)

Hà Nội, 07.02.2017...

Nhìn chung thì quả đầu của thằng chó đó cũng rất đẹp trai...

Mà nó có cạo trọc đầu đi nữa thì đối với tôi vẫn thấy đẹp trai vài củ cải...:)

5. Chương 5: Facebook Của Người Bạn Thương...

Tôi của trước đây chưa từng làm chuyện gì đều đặn bằng việc cứ vào ra Facebook của cậu...!)

Đó là những ngày dù bận rộn đến mấy, vẫn có thói quen vào thanh tìm kiếm, ấn vào cái nick đầu tiên hiện ra và cũng là xuyên suốt - tên của cậu - nick của người con trai đầu tiên tôi đặt “sao vàng”.

Là những ngày cứ rảo bước vài chục lần trang cá nhân của cậu, xem lại từng cái ảnh, từng stt đã đăng vài tháng thậm chí vài năm trước, xem cậu có cập nhật gì mới không, có ai đó tag cậu vào cái gì không, xem lượt người theo dõi cậu, số bạn bè của cậu có tăng lên hay không, khi nào cậu lại đổi ảnh nổi bật...??? Nhớ vô cùng rõ ràng những thứ có liên quan đến cậu.

Là những ngày lật đật đi lưu hết ảnh và video của cậu, cho vào cùng một album với tên là “Crush”. Có cả những bức ảnh mà tôi nhờ bạn chụp cũng lưu vào trong ấy hết. Tôi thậm chí còn không có bức ảnh nào chụp chung cùng cậu, mà có đi chẳng nữa cũng chỉ toàn là bóng lưng...:)

Là những ngày khùng điên đến độ xem hết những cái tên trong danh sách bạn bè của cậu, cứ có cô gái nào xinh xinh, đáng nghi một chút là lại mò vào trang cá nhân người ta dò xét. Thấy cậu like ảnh gái là nhảy cẫng lên: “Thằng chó đó thậm chí chưa từng like cái gì từ mình...”:)

Là những ngày rảnh rỗi đi đọc lại từng cmt mà cậu đã rep trên facebook. Lật lại vài ba tin nhắn đã cũ tự bao giờ mà tôi nhắn nhủ cậu lịch học, lịch thi... Vào một ngày đẹp trời nọ, ở nơi quê nhà không có khói bụi thành phố, bỗng nhiên nhận được tin nhắn của cậu, cậu chỉ là hỏi nghỉ Tết đến bao giờ thì đi học, vậy mà tôi còn hơn cả 3 ngày Tết. Ừm, đó là lần đầu tiên Crush chủ động ib cho tôi đấy chúng bạn ạ.

Và vẫn là những ngày thường xuyên như vậy, những ngày lặng lẽ nhìn chằm chằm tên nick cậu sáng, cộng với dòng chữ “đang hoạt động”. Cứ thế mỗi tối và trước khi đi ngủ đều vô thức ấn vào nick cậu, cuộc trò chuyện vẫn dừng lại ở đó, chẳng có gì mới. Thậm chí có lần còn cố thức đợi xem cậu online đến bao giờ mới chịu đi ngủ. Sau đó lại giật mình, cái con người này đều ngủ vào lúc 3, 4 giờ sáng. Sau đó nữa lại nghĩ, cậu ấy online khuya như thế để làm gì? Để nhắn tin với ai? Với người cậu ấy thương ư?:)

Thiết nghĩ ngày hôm đó chủ động hỏi nick facebook của cậu ấy là một hành động hết sức dễ dãi. Được cậu ấy đồng ý làm gì rồi bây giờ lại mang thương tật lâu dài...?:)

Nhưng nói gì thì nói nó vẫn có cái hay trong đó, từ khi list friend tôi có thêm cậu ấy, tôi bỗng nhiên cẩn trọng trong lời ăn tiếng nói của mình trên mạng xã hội. Bỗng nhiên không còn một ngày cả chục stt kể chuyện tào lao trên trời dưới đất nữa. Bỗng nhiên không còn thiết tha đăng hàng loạt ảnh đẹp lung linh của các ộp - pa mà tôi thương nữa. Bỗng nhiên nghĩ tới việc cậu ấy lướt facebook mà toàn hiện lên stt của mình, tôi lại không muốn đăng gì nữa... Là vừa muốn cậu ấy chú ý tới mình, vừa sợ cậu ấy bảo mình phiền phức.:)

Còn chúng bạn? Chúng bạn đã từng vì thích ai đó mà điên cuồng như thế này chưa?:)

Hà Nội, 08.02.2017...

Như thường lệ, nick xanh kia vẫn sáng...

Như thường lệ, tôi mãi mãi chỉ có thể đứng đó nhìn nó sáng mà thôi! :)

6. Chương 6: Valentine...

Valentine đầu tiên không có cậu ấy, năm sau cũng vậy, năm sau nữa cũng vậy... Sau này cũng sẽ không.:)

Hôm qua cậu ấy đi học, tôi nghỉ.

Hôm nay tôi đi học, cậu ấy nghỉ.

Thử nghĩ mà xem, chúng tôi có phải là không có duyên tới mức đó không?:)

Đây là mùa valentine đầu tiên kể từ khi thích cậu ấy, cứ ngỡ sẽ chỉ mãi thích cậu ấy như vậy, không hề toan tính chi xa hơn, cứ ngỡ có cậu ấy ngồi bên cạnh cũng lấy làm hạnh phúc lắm rồi. Nào ngờ cả cái hy vọng nhỏ nhoi ấy cũng bị dập tắt. Cậu nói xem, tôi có nên giận cậu không?:)

Hôm nay cũng là tiết toán mà cậu thích, nhưng cậu lại không đến. À, hôm nay là lễ tình nhân... Cậu bạn đi với người cậu thương có phải không?:)

Ừm, còn tôi chẳng qua chỉ là kẻ cố chấp thương cậu dù biết chẳng có kết quả gì.:)

Nhưng mà... Cậu đừng thương ai khác được không? Nếu có cũng đừng để cho tôi biết, có được không? Vì tôi sẽ rất đau lòng...:)

Hà Nội, 14.02.2017

Hôm nay tôi thất tình rồi!:)

7. Chương 7: Sinh Thần Vui Vẻ!

Hôm nay là sinh thần lần thứ 20 của cậu, ở tuổi thanh xuân tươi đẹp này, chúc cậu một đời bình an vui vẻ!

Hà Nội, 15.02.2017

Chúc mừng sinh nhật, chúc mừng sinh nhật cậu!:))

8. Chương 8: Ừm...!

Ừm, chỉ là tôi muốn bảo với các bạn rằng hôm nay chúng tôi vẫn ngồi cùng bàn. Cậu ấy đến trước, tôi đến sau, tự nhiên lại nhớ tới Dư Hoài và Cảnh Cảnh rồi định bảo với cậu ấy: “Xin lỗi, mình tới muộn rồi!”:)

Hôm nay cậu ấy mặc nguyên cây đen, vẫn quả tóc màu Peanut, vẫn gương mặt lạnh lùng, vẫn ngồi bên trái tôi và chúng tôi vẫn không nói chuyện nữa...:)

Hôm nay lúc ra về tôi chạy xe phía sau cậu ấy, nhìn thấy cậu ấy có vẻ như chạy chậm hơn. Cho đến khi sắp tiến tới gần thì lại phóng đi mất hút. Tôi chửi thầm: “Đm, thằng chó này không đợi mình!”:)

Nhưng tôi lấy tư cách gì bảo cậu ấy đợi mình?:)

Hà Nội, 21.02.2017

Chỉ cần được ngồi bên cạnh cậu ấy, dù chúng tôi không nói chuyện nữa cũng không sao... Ừm, không sao cả!)

9. Chương 9: Chúng Tôi Không Nói Chuyện Nữa...

Tôi đang ngồi cạnh cậu ấy - người tôi thích, khoảng cách giữa chúng tôi lúc này đây chỉ còn nửa cánh tay... Bạn biết không? Chúng tôi không nói chuyện nữa...)

Ngọt ngọt. Một cảm giác ngọt ngọt đến khó thở. Tôi rõ ràng là ngày nào cũng trông ngóng cậu ấy đến lớp, đến khi có cậu ấy ở ngay bên cạnh rồi, lại chẳng có cách nào nói với nhau câu gì... Rõ ràng là nhớ cậu ấy đến phát điên, nhưng lại cứ vờ lạnh lùng không nhìn mặt cậu ấy...)

Chúng tôi rốt cuộc chẳng biết đang tồn tại mối quan hệ nào nữa, chẳng biết ngồi cùng bàn để làm gì nữa... Đôi lúc cả hai cứ như đôi tình nhân đang giận dỗi nhau, lúc lại như hai kẻ xa lạ... Ừm, chẳng có tí liên quan gì đến cuộc sống của nhau.

Hôm nay chúng tôi ngồi cạnh nhau 2 tiếng đồng hồ... Suốt 2 tiếng đó cứ như kẻ cầm điếu vậy. Mấy lần trước còn thỉnh thoảng nói vài câu vu vơ về bài vở, riêng hôm nay không - nói - một - từ - nào. Cái cảm giác này quả thật rất khốn khổ, rõ ràng là ở ngay bên cạnh, rõ ràng có thể nói chuyện, rõ ràng là có thể với tới... Nhưng không có cách nào làm được.

Ừm, suốt buổi hôm nay chỉ có duy nhất khiến tôi mỉm cười, đó là khi tôi ngáp lên thành tiếng vì mệt, tiếp sau đó cậu ấy cũng ngáp theo, người ta bảo ngáp cũng bị lây, hôm nay tôi tin rồi!)

Hà Nội, 28.02.2017

Chúng tôi rồi sẽ chẳng đi đến đâu...!

10. Chương 10: Lảm Nhảm...

Trước năm 20 tuổi, tôi thay đổi vì bản thân, vì không muốn thua kém bất kì ai trên thế giới này...

Sau năm 20 tuổi, tôi nghĩ... Ngày tháng sau này phải vì cậu ấy mà thay đổi...)

Ừm, chẳng biết diễn tả thế nào nữa... Nhưng tôi thật sự là đứa con gái kém cỏi về ngoại hình, nói thẳng ra là không xinh đẹp...) Người đã một mẫu rồi lại còn béo, đúng kiểu đùi to chân ngắn. Đã thế lại còn không biết làm đẹp, không biết make up, không biết làm thế nào để mặc đẹp khi ra đường, không thích mang giày cao gót, tính tình thì cộc cằn nóng nảy... Thử hỏi có đứa con trai nào dám thích tôi?)

Ừm, tôi học võ được 1 tháng rồi... Cho dù là con gái nhưng tôi muốn mình trong hoàn cảnh nào cũng phải thật mạnh mẽ, tự bảo vệ được bản thân. Thật ra từ nhỏ tôi đã mong ước mình biết võ để không bị nói là yếu đuối, để sau này có lấy phải thằng chồng vũ phu thì đánh bỏ mẹ nó...) Và cũng muốn theo đó mà nỗ lực giảm cân nữa... Tôi không biết cậu ta có thích con gái đánh đấm hay không, nhưng tôi nghĩ cậu ấy thích một cô gái mạnh mẽ, không phải hờ hĩ là khóc nhè...)

Hà Nội, 01.03.2017...

Sau này, nhất định mình phải trở thành một cô gái xinh đẹp, độc lập và mạnh mẽ...:)

11. Chương 11: Cảm Giác Như...

Tôi bị cận, ngồi ở bàn thứ hai còn nhìn không rõ chữ trên bảng...

Tôi bị cận, đứng cách cả sân trường vẫn có thể nhìn thấy cậu ấy...:)

Hôm nay chúng tôi kiểm tra cả hai tiết, đợi mãi mà không thấy cậu ấy đến, tôi cố không nhẩn tin nhưng cuối cùng không kiềm chế được phải móc điện thoại ra nhắn cho cậu ấy. Cậu ấy mà chưa đến là tôi không thể nào yên tâm làm bài được. Cầm điện thoại trên tay, gõ rồi lại xóa, xong lại lo lắng không biết có nên gửi đi hay không, sợ nếu gửi đi thì cậu ấy sẽ phát hiện ra mình rất quan tâm cậu ấy... Cuối cùng cũng ấn nút gửi. Thế mà nào ngờ, tin nhắn vừa gửi đi thì thấy bản mặt cậu ta bước vào lớp. Cha mẹ ơi lúc đó chỉ muốn tìm cái lỗ chui xuống...:)

Cậu ấy bước vào chỗ ngồi, việc đầu tiên làm là mở điện thoại ra, tôi còn lén liếc sang nhìn, rõ ràng là tin nhắn của mình rồi. Sau đó cậu ấy ngơ ngàng nhìn tôi hỏi: “Vừa gửi xong đây à?”... Ừm, tôi chỉ biết ừm một tiếng... Nhìn điệu bộ cười cười đáng yêu của cậu ấy mà cảm thấy mình xấu hổ..

Ừm, hôm nay chúng tôi ngược lại với hôm qua, nói chuyện rất nhiều, chủ yếu là về bài kiểm tra nhưng có nói là vui rồi. Đã vậy lúc nhỏ bạn tôi lên ngồi làm bài cùng còn góp phần cho chúng tôi gần nhau hơn. Khuỷu tay cứ chạm vào nhau liên tục. Thiết nghĩ chỉ có thể là những lúc như thế này, tôi và cậu ấy mới trở nên thân thiết hơn...

À, hôm nay cậu ấy bị cảm rồi, tôi còn để ý thấy cậu ấy vẫn chưa cạo râu nữa...:)

Ước chi mà ngày nào cũng như hôm nay thì hay biết mấy...:)

Hà Nội, 01.03.2017

Cậu ấy vẫn ở ngay đây, vậy mà cảm thấy như chúng tôi sẽ mất nhau trong gang tấc vậy...:)

12. Chương 12: Cái Thằng Chó Này!

Cậu có biết không? Trên đời này chẳng có ai đối tốt với ai mà không có mục đích nào cả. Tôi cũng vậy. Mục đích của tôi... chính là tình cảm của cậu.:)

Ừm, đó chỉ đơn giản là tin nhắn nhắc cậu ngày mai đến lớp kiểm tra, vậy mà sao khó khăn đến lạ. Cầm điện thoại trên tay, thấy cậu rõ ràng là đang online, cứ ngập ngừng soạn tin nhắn xong rồi xóa đi, cứ tự hỏi lòng là: “Có nên nhắn hay không? Cậu ấy có nghĩ mình phiền phức quá không?”... Cậu sẽ chẳng bao giờ biết được người con gái đó đã vì cậu mà đắn đo nhiều như thế nào, nhưng nghĩ lại, đã là vì cậu, nhắn 1 tin thì có chết đâu?

Ấy thế rồi tin nhắn cũng được gửi đi, tôi vẫn mắt không rời khung chat, đợi xem khi nào thì cậu đọc, đợi xem cậu có rep hay không, rep 1 câu nói “cảm ơn!”, đại loại thế... Nhưng cậu lại không, thậm chí sang ngày hôm sau, hai chữ “đã xem” cũng không. Cái đồ chó, cậu nghĩ cậu là ai mà có quyền không đọc tin nhắn

của tôi? Là ai mà nói thích thì đọc, không thích thì để đó? Cậu đừng nghĩ rằng tôi thích cậu rồi muốn làm gì thì làm...:)

Tôi đã từng vì thế mà tức giận, từng nghĩ sẽ không quan tâm cậu nữa, từng nghĩ dù trời có sập xuống cũng mặt xác cậu, chẳng thèm nhắn tin cho cậu nữa. Thế nhưng chết tiệt, lúc nào cũng sợ cậu thế này, sợ cậu thế kia...:)

Ấy thế mà cậu lại xuất hiện, tôi nhớ rõ ràng cậu chưa đọc tin nhắn mà vẫn biết hôm nay kiểm tra để mà đến, hay thật...:) Cậu vừa thấy tôi là hỏi: “Hôm nay kiểm tra à?”, tôi chỉ gật đầu, chẳng thèm đếm xỉa tới cậu. Sau đó thấy cậu ngồi nhìn tôi làm bài, lại không kiểm lòng được mà đưa bài cho cậu chép. Ừm, thật không có tiền đồ...:)

Nhiều lúc tôi cứ thấy bản thân như bị cậu lợi dụng vậy, cậu có biết không? Đó là khi tôi nghĩ cậu chỉ cần tôi những lúc kiểm tra như thế này, cần tôi để có điểm... Tôi biết, và tôi nghĩ là thế... Nhưng đó là tôi tự nguyện để cậu lợi dụng mình, không phải sao? Tôi thậm chí còn lo lắng cho cậu hơn bản thân cậu cơ mà...:)

Nói gì thì nói, hôm nay cậu quả thật rất đáng yêu, cứ mãi đáng yêu như vậy có tốt hơn không? Hôm nay cậu hỏi tôi nhiều điều, hỏi tôi chủ yếu là chữ gì vì bài kiểm tra của tôi viết chữ xấu quá, hỏi tôi có cần chép đề bài không, bảo tôi đi nộp bài hộ... Ừm, lại thêm niềm vui nho nhỏ là bài kiểm tra của hai đứa đặt cạnh nhau.:)

Mà cậu này, chỉ còn khoảng 3 tháng nữa là chúng ta thi tốt nghiệp rồi, chẳng biết sau này sẽ như thế nào nhỉ?:) Sau này không có cậu ngồi ở bên trái tôi, chắc là... chắc là buồn lắm!:)

Có nhiều khi cứ ước cho tôi gặp được cậu vào nhiều năm trước, như thế có phải mối quan hệ của chúng ta sẽ khá khảm hơn không?:)

Hà Nội, 03.03.2017...

Cậu ấy vẫn ở bên trái tôi, nhưng sao lại buồn thế này?:)

13. Chương 13: Cái Thứ Đáng Yêu...

Kể từ ngày đó, cuộc sống của tôi lúc nào cũng xoay quanh hai từ “cậu ấy”...

Hôm qua cậu ta không đi học, hôm qua cũng đúng tiết kiểm tra, tôi cũng lại lo lắng mà nhắn tin cho cậu ấy với hy vọng cậu ấy sẽ phi đến. Đợi mãi cũng không thấy đâu, cuối cùng lại trả lời tin nhắn “Hôm nay tớ không đi được rồi, xin hộ tớ với. Có gì chụp lại bài hôm sau xin cô cho nộpppp”...

Ừm, cậu ta lúc nào nhắn tin cũng đáng yêu như vậy, khác hẳn với khi chúng tôi nói chuyện, bản mặt hắc ám lúc nào cũng lạnh tanh.

Tôi bây giờ cứ như là gián điệp của cậu ấy phái đến vậy, cứ có tiết kiểm tra hay có thông tin gì là lật đật đi thông báo cho cậu ấy. Một gián điệp tự phong mặc dù không ai mượn...

Hôm qua lúc thì muốn làm bài thật nhanh để làm hộ bài của cậu ấy, sau đó lại nghĩ cậu ấy không có nhờ mình làm vậy, nhờ đâu cậu ấy phát hiện mình tốt với cậu ấy quá mức cho phép thì sao? Thế là thôi, làm bài của mình xong thì không mang đi nộp, còn nói dối với cô là làm chưa xong, để được mang về nhà, để hôm sau đưa cho cậu ấy chép.:)

Ừm...:)

Hà Nội, 07.03.2017...

Tôi đối với cậu ấy thật sự hết thuốc chữa rồi...!

14. Chương 14: ..

Chỉ muốn nói là, hôm nay chúng tôi vẫn ngồi cùng bàn, hôm nay lần nữa lại “được” cậu ấy mang bài của mình về nhà chép, hôm nay thấy cậu ấy tay bấm điện thoại xong thỉnh thoảng ngoái sang nhìn tôi làm bài tập...:)

Hà Nội, 07.03.2017

Ước chi mỗi ngày đều như vậy...!:)

15. Chương 15: 10 Năm Nữa Chúng Ta 30 Tuổi...

10 năm sau đó, cậu có biết không? Từng có một cô gái dành cả tuổi 20 của mình để điên cuồng mà thích cậu như vậy...:)

Nói là 10 năm nhưng thật ra chỉ nhanh bằng 1 cái chớp mắt, chớp mắt chúng ta đều không còn trẻ nữa, rồi sẽ chẳng có ai mãi ở tuổi 20 điên cuồng như thế này nữa...

10 năm sau đó, không biết chúng ta rồi sẽ như thế nào nhỉ?

10 năm sau, rất có thể cậu đã trở thành 1 người đàn ông độc thân 30 tuổi, trưởng thành, đứng đắn, công việc ổn định và có một mối tình bền bỉ với cô gái nào đó...

10 năm sau, cũng rất có thể cậu đã kết hôn, sinh con, sống một cuộc sống an nhàn bên người mà cậu thương...

Còn tôi, 10 năm sau có lẽ đã là một bà nội trợ, hằng ngày ở nhà trông con, giặt giũ, quét dọn, nấu cơm, đợi chồng đi làm về... Hoặc lúc này có nguy cơ ế chồng ế chơ vì méo có thằng nào dám lấy...:)

10 năm sau, ở một thời điểm nào đó, tại một nơi nào đó vô tình gặp lại cậu, liệu cậu có còn nhớ tôi không? Nhớ cô gái 20 tuổi năm nào đã từng dứng cảm theo đuổi cậu và cuối cùng cũng bị cậu bỏ lỡ...

10 năm rồi không gặp, liệu chúng ta sẽ nói với nhau câu gì đầu tiên?

“Xin chào, đã lâu không gặp!”...

“Cậu vẫn khỏe chứ? Dạo này thế nào rồi?”...

Và nếu như trong khoảnh khắc ấy bất gặp ngón áp út của cậu đang lấp lánh, tôi sẽ không chần chừ mà trả lời rằng... “MH, mình kết hôn rồi!”... Ừm, dù cho bao nhiêu cảm xúc năm đó lại ùa về, tôi vẫn sẽ nói như vậy để chúng tôi không còn khoảng cách. Sau đó sẽ đường hoàng hỏi cậu một câu, một câu hỏi mà bao nhiêu năm rồi vẫn chưa dám mở lời...

“Tại sao năm đó lại chọn ngồi cùng bàn với mình?”...:)

Để rồi lại nghe cậu ấy nói lý do, cũng có thể vì dãy bàn bên kia ồn ào làm cậu ấy không thể tập trung học được, cũng có thể vì tôi xấu xí, cũng có thể vì tôi là người đầu tiên nói chuyện với cậu ấy lúc cậu ấy mới

bước vào lớp, hay cũng có khi là tôi thân thiện dễ tính... Bất cứ lí do nào cũng có thể, ngoại trừ việc cậu ấy thích tôi...:)

Để rồi lại cuốn theo câu chuyện của những người trưởng thành...

Thế đấy, theo thời gian đều sẽ ổn cả, theo cách này hay cách khác, chúng ta rồi cũng sẽ hạnh phúc... Chỉ là, chỉ là không phải cùng nhau mà thôi!:))

10 năm sau, thỉnh thoảng khi nhớ lại khoảng thời gian huy hoàng của mình, bất giác tôi sẽ nghĩ ngay đến cậu, bất giác sẽ mỉm cười vì ngần ấy năm trôi qua tôi vẫn không thể nào có được cậu....:)

Cuối cùng thì thứ gì được định sẵn là sẽ bỏ lỡ, cũng đã bị bỏ lỡ rồi...

Tạm biệt, tuổi 20 của tôi!

Hà Nội, 08.03.2017...

Nhưng 10 năm sau, tôi biết chúng tôi không còn gặp lại nhau nữa...

16. Chương 16: ..

Ừm, hôm nay tôi vì cậu ấy mà giật gần hết giấy của quyển vở ghi. Thật ra ban đầu chỉ có ý định giật ra cho tôi và cậu ấy để làm bài kiểm tra thôi, nào ngờ lúc ấy có khối đứa đứng vật vờ tại bàn tôi để xin, chẳng lẽ tôi không cho thì bọn nó sẽ bảo tôi tại sao cậu ấy lại được... Ừm, thế là lại hy sinh quyển vở.:)

Bi kịch... Cuộc đời tôi từ lúc gặp phải cậu ấy quả thật là bi kịch mà.:)

Hà Nội, 08.03.2017

Cậu ấy ở ngay bên trái tôi...:)

17. Chương 17: ..

Hôm nay tôi vẫn như mọi ngày, ngồi nhìn đồng hồ mãi mà không thấy cậu ấy đến...

Hôm nay cô chủ nhiệm không thấy cậu ấy đâu nên bảo tôi chắc là có số điện thoại của cậu ấy, bảo tôi gọi nhắc nhở cậu ấy đi học. Thế là cả lớp lạ ồ lên, trêu tôi rằng cậu ấy là người yêu tôi mà, làm sao không có số điện thoại cho được... Tôi lại “vâng!”:)

Hôm nay cô giáo hỏi tôi còn nhớ nội dung bài hôm trước hay không, tôi lắc đầu. Và như thế cả lớp cũng lại ồ lên, bảo tôi bài thì không nhớ, chứ nhắc tới cậu ấy thì cái gì cũng nhớ. Ừm, tất nhiên tôi lại “vâng!”... Họ nói không hề sai, nên cứ “vâng”.:)

Ừm, cứ mãi như vậy lại khiến tôi mù quáng tin rằng mình và cậu ấy rất thân thiết, thậm chí hơn cả mối quan hệ bạn bè... Rằng chúng tôi nếu không có gì đó với nhau thì tại sao lại quan tâm như vậy...:)

Hà Nội, 09.03.2017

Hôm nay tôi đã đợi cậu ấy rất lâu, rất lâu...:)

18. Chương 18: Có Những Ngày...

Có những ngày mà khổn khổ đến độ tôi muốn đem xăng đi thiêu trụi cả thế giới...

Những ngày mà mọi thứ như muốn chống đối lại mình...

Những ngày quanh đi quẩn lại cũng chỉ có một mình, đi ngủ một mình, thức dậy một mình, đi làm một mình, ăn cơm một mình, tổn thương cũng chỉ có một mình mình biết...

Những ngày mà khó khăn chồng chất khó khăn khiến tôi chẳng còn tìm thấy một điểm tựa nào cho mình...

Cậu có biết không? Vì chắc có lẽ cậu là điều dễ chịu duy nhất còn sót lại trên thế gian này. Những lúc như vậy, tôi ước có thể nhìn thấy cậu, ước chỉ có thể chạy đến ôm chầm lấy cậu thì tốt biết bao.

Nhưng đó là tôi nghĩ vậy... Cậu ấy rồi cũng sẽ đi, đâu thể nào cứ ở mãi bên trái tôi, có phải không?:)

Hà Nội, 12.03.2017

Tôi mệt rồi, cậu có đó không?:)

19. Chương 19: ..

Hôm nay cậu ấy cười với tôi...:)

Hôm nay lần nữa bài kiểm tra của chúng tôi lại đặt cạnh nhau...

Hôm nay râu cậu ấy vẫn lười chưa cạo...

Hôm nay tôi phát hiện cậu ấy có vài lần nhìn trộm tôi...

Hôm nay có đôi lần vô thức để khuỷu tay chạm vào nhau...

Hôm nay chúng tôi ra về kẻ trước người sau...

Hà Nội, 13.03.2017

Hôm nay chúng tôi vẫn bên nhau...:)

20. Chương 20: Dễ Thương...

Ừm, hôm nay tôi cũng cảm thấy như cậu ấy len lén nhìn trộm tôi nhiều hơn mọi ngày, tôi cũng vậy. Cứ chốc chốc lại ngoái sang nhìn cậu ấy đang chăm chú làm bài, chốc chốc cậu ấy lại mượn vở tôi để xem công thức, có lúc nhiều lúc còn được chạm nhẹ vào tay cậu ấy nữa. Mà cái thằng đàn này, đàn ông còn trai gì mà bàn tay trắng nõn, tay của cậu chỉ để chơi game thôi à?:)

Hôm nay lại đưa bài kiểm tra cho cậu ấy mang về nhà chép, dạo này hay “được” cậu ấy đem bài về lắm. Lại còn dặn dò kĩ càng với người ta là nếu hôm đó không đi học thì cứ về chép đi, mai mang đến cho mình,

mình nộp cho thầy... Ừm, làm gì có ai đối xử tốt với cậu ấy hơn tôi đâu chứ? Kể cả khi cậu ấy không nhờ vả mà vẫn làm...)

Hôm nay cô giáo hỏi cậu ấy cách làm bài toán kia như thế nào, cậu ấy quay sang tôi cầu cứu, hỏi ngược lại tôi là làm như thế nào, tôi bảo tôi cũng không biết... thế là cả hai lại cười.:)

Mà dạo này tôi để ý thấy cậu ấy bớt lạnh hơn hồi trước thì phải. Nhiều lúc ngồi bên cạnh tôi cứ nói thậm chí hát luyên thuyên trong miệng, ngáp lên ngáp xuống thành tiếng lớn, vươn tay sang hai bên để co giãn... Có nhiều khi tôi thấy như cậu ấy muốn gây sự chú ý của tôi vậy... Hoặc là do tôi nghĩ sai cũng nên...:)

Hà Nội, 14.03.2017...

Hôm nay là Valentine trắng...:)

21. Chương 21: “không!”

“Này, rảnh không?”

“Không!”

Cái thằng chó đó, mình thậm chí còn chưa nói là nhờ cậu ta cái gì cơ mà?

Chuyện là tối qua tôi được thầy nhờ ngồi chấm hộ bài kiểm tra, nhiều bài thế này mà chỉ có mỗi tôi chấm nên cũng hơi nản. Trong khi đó nhìn sang phía bên trái thì cậu ta rất ung dung tự tại ngồi bấm điện thoại, chốc chốc quay sang nhìn tôi chấm bài. Suy nghĩ một chút liền định hỏi cậu ta rảnh không, chấm hộ tôi một vài bài cũng được. Nào ngờ thằng chó đó vừa nghe qua là biết ngay ý định của tôi nên thẳng thừng từ chối!...:)

Nhưng phải nói là, tôi thực sự sợ từ “Không!” của cậu ấy. Chỉ một từ duy nhất thốt ra nhưng cảm thấy lạnh lẽo đến tê tái như đang “lạc trôi” vào Bắc Cực. Nhớ có lần tôi mời cậu ấy ăn bím bím, cậu ấy lắc đầu, tôi lại chưa hiểu tính cách cậu ấy mà mời thêm lần nữa, cậu ấy lúc này nhìn tôi bằng ánh mắt sắc lạnh rồi nói: “Không - thích!”. Ừm, vẫn là không, mãi cho đến nay tôi vẫn nhớ rõ. Sau đó biết tiết chế bản thân hơn, biết cậu ấy không thích cái gì là đừng bao giờ ép buộc, vì khi ấy cậu ấy sẽ ghét, rất ghét...:)

Hôm qua cậu ta đi học, vừa đặt mông xuống ghế thì bảo với tôi là: “Quên bài sử ở nhà rồi...”... Ừm, là bài mà tôi cho cậu ấy mượn về nhà chép, bảo nếu thứ 6 không đi thì hôm nay mang đến để tôi nộp hộ cho. Có thể mà cũng quên, nhưng thật ra tôi lại rất vui... Vì chắc chắn thứ 6 cậu ấy sẽ đi học nữa. Vì vương bài kiểm tra của tôi ở nơi cậu ấy nên chắc chắn phải đi.:)

Hôm qua học toán hình, tôi quên mang theo thước, thế là ngồi cạnh me cậu ấy vẽ xong thì mượn thước. Lần thứ nhất thì là mượn, lần thứ hai tôi cũng không hiểu sao chỉ cần tôi nhìn sang cậu ấy là cậu ấy lập tức hiểu ý mà đưa thước cho tôi luôn.:)

Hôm qua ra về xe hai đứa đặt sang sát nhau, vẫn không quên dặn dò cậu ấy thứ 6 nhớ đi học.

Hà Nội, 16.03.2017...

Hôm qua trời mưa lất phất, nhà cậu xa như thế mà đi đường vẫn không chịu mặc áo mưa sao?:)

22. Chương 22: “bài Được Mấy Điểm?”

Hôm nay cậu ta giữ lời hứa mà đi học, thế nhưng thầy dạy sử lại có việc bận không đến được. Và rồi cậu ấy lại tiếp tục mượn lại bài đó để về chép, hoá ra vẫn chưa chép xong.:)

Hôm nay đưa cho cậu ấy bài kiểm tra mà cô trả hôm qua, cậu ấy được 8 điểm. Ngắm ngía bài kiểm tra xong nói lí nhí một mình, lúc sau lại quay sang hỏi tôi: “Bài được mấy điểm?”... Mẹ nó hôm nay chắc chắn sẽ bão lớn rồi, hôm nay lại còn hỏi tôi mấy điểm trong khi trước giờ cậu ấy có quan tâm đâu chứ?:)

Hôm nay ngồi nhắc cậu ấy là thứ hai thi khảo sát, cậu ấy trả lời là biết rồi nhưng vẫn vô thức nhắc nhở nào là sẽ thi cả sáng cả chiều, sáng có mặt lúc mấy giờ, chiều đến lúc mấy giờ, nhớ xem kĩ số báo danh, nhớ mang theo cả bút mực lẫn bút chì...:)

Hà Nội, 17.03.2017

Cái thằng chó đó lại đầy râu dưới cằm rồi...:)

23. Chương 23: Đôi...

Ừm, tôi vừa làm một chuyện tương đối can đảm đó là đổi ảnh bìa facebook... Nghe qua có vẻ rất đồi bại thường, nhưng mọi người biết không? Cái ảnh đó tôi đã cố chụp bắt chước theo kiểu hết như ảnh bìa của cậu ấy. Nhìn chung cũng có chút giống. Do dự mãi mới dám đổi ảnh bìa đó, vừa sợ cậu ấy phát hiện tôi bắt chước cậu ấy, nhưng lại cứ làm...:)

Chuyện không dừng lại ở đó, tôi luôn để ý tất cả những thứ trên người cậu ấy. Có lần mua một cái áo màu đỏ mận giống hết áo cậu ấy, một lần khác là mua áo hoodie màu trắng giống như áo cậu ấy... Cũng chỉ mong một lần cả hai được mặc cùng một lúc, vậy sẽ coi như là đồ đôi đi?:)

Ừm, gần đây nhất là mua ốp lưng điện thoại hình Doraemon, không chỉ đơn giản vì cậu thích mà ngay cả tôi cũng vậy...:)

Nhớ có lần nọ thấy cậu ấy đội mũ bảo hiểm y hết mũ của tôi, cũng vì thế mà tùm tùm cả ngày...:)

Hà Nội, 17.03.2017...

Nick cậu ấy vẫn sáng như thường lệ...:)

24. Chương 24: Crush Nhắn Tin Cho Tôi...

Ừm, cậu ấy vừa nhắn tin cho tôi, đây là lần thứ 2 cậu ấy chủ động nhắn tin cho tôi...

Mặc dù chẳng có gì quan trọng ngoài câu hỏi: “Mai có cần mặc áo trắng không nhỉ?” nhưng khiến tôi tíu má cả lên.:)

Ừm, đến giờ vẫn còn tùm tùm cười, ngồi đợi xem khi nào cậu ta xem, khi nào rep, hoặc cũng có thể máu chó tới mức không rep.:)

Hà Nội, 19.03.2017...

Đm hôm nay crush nhắn tin cho tôi...:)

25. Chương 25: Quốc Tế Hạnh Phúc!

Ừm, hôm nay là ngày quốc tế hạnh phúc. Và tôi thực sự rất hạnh phúc...

Các bạn biết không? Hôm nay chúng tôi thi cả sáng cả chiều. Buổi sáng đợi mãi không thấy cậu ấy đến, chiều hồi lại mới hay hoá ra sáng nay cậu ấy bận ngủ.:)

Hôm nay có điều bất ngờ là lớp tôi rủ cậu ấy đi liên hoan cùng, cứ ngỡ cậu ấy sẽ từ chối. Ngỡ đâu với cái tính lằm lằm lì lì của cậu ấy, chắc chắn sẽ không đi. Nào ngờ cậu trả lời là “cũng được”... Nghĩa là đồng ý.

Hôm nay thi xong rồi cậu ấy vẫn kiên nhẫn ở lại để bàn xem đi ăn ở đâu. Tiếc là đã muộn, tối lại phải đi học nên tôi không đi cùng được...

Ừm, đó cũng chính là lần đầu tiên cậu ấy tham gia vào những cuộc vui của lớp tôi. Những lúc như thế này, tôi thực sự rất vui. Vui vì lớp tôi và cậu ấy sẽ có dịp gần gũi hơn trước. Vui vì cuối cùng cũng không còn khoảng cách nữa. Vậy mà lần đầu tiên ấy, tôi lại vắng mặt.:)

Thế nhưng tôi vì không chịu nổi, vì muốn nhìn thấy cậu ấy khi đi cùng lớp tôi sẽ như thế nào để rồi cuối cùng cũng mò đến đó sau 30 phút. Nếu là trước đây, có đến đón tôi cũng sẽ không đi. Nhưng hôm nay là vì cậu ấy hoàn toàn vì sự có mặt của cậu ấy.

Ừm, tôi bước vào đó và thấy cậu ấy vẫn ngồi im lặng một mình. Tí lại cầm điện thoại bấm bấm, không nói chuyện với ai, cũng không ai hỏi cậu ấy cái gì ư? Thỉnh thoảng lại cười cười cùng câu chuyện của bọn con trai. Không sao, không sao cả. Từ từ rồi bọn tôi sẽ quen hơn, có phải không?:)

Hôm nay đến được một lúc thì cả bọn rủ nhau đi hát karaoke, mỗi cậu ấy xin về trước vì có việc. Lúc ấy tôi cũng chẳng còn hứng thú hát hò nữa. Nếu như cậu ấy đi cùng thì hay biết mấy.:)

Hà Nội, 20.03.2017...

Cảm ơn cậu... Vì đã đồng ý.:)

26. Chương 26: Hoá Ra...

Có 3 thứ tôi ghét nhất trong cuộc đời này, đó là sự chờ đợi, sự vô tâm lãnh đạm từ một người và cuối cùng là hai từ “đã xem”...

Tôi là một người không có tính kiên nhẫn, nhất là trong việc chờ đợi một ai đó. Tôi có trong lòng một tư tưởng là không thích mình phải tốn thời gian để đợi ai cả, chỉ thích người khác đợi mình. Vậy mà hóa ra, từ khi gặp cậu ấy, sự chờ đợi đối với tôi không khó khăn đến thế. Có nhiều khi cố gắng đi trễ hơn cậu ấy, để cho cậu ấy một lần phải ngồi ở đấy đợi mình. Nhưng hóa ra, người cậu ấy đợi, mãi mãi, vĩnh viễn cũng không phải là tôi.:)

Tôi là một người vô cùng kì dị, tôi có thể vô tâm vô tình với người khác, nhưng lại thấy rất tội tệ khi người khác làm như vậy với mình. Ấy thế rồi từ khi cậu ấy xuất hiện, hóa ra bao nhiêu kẻ đã từng lạnh lùng như thế với tôi cũng không bằng sự lãnh đạm đến đau lòng của cậu ấy.

Tôi là một người rất ghét, ghét vô cùng nếu như ai đó “đã xem” tin nhắn của tôi mà không thèm trả lời. Bạn biết đấy, cảm giác này rất khó chịu, cứ như người đó chưa từng tôn trọng mình vậy. Tôi đã từng giận

đến nỗi sẽ không bao giờ nhấn tin cho người nào đã cố tình không rep tin nhắn của tôi. Để rồi hóa ra, hóa ra hai từ “đã xem” chưa bao giờ dễ chịu đến thế khi cậu ấy xuất hiện. Hóa ra chỉ cần thấy cậu ấy “đã xem” tin nhắn của tôi thôi, cũng đã thấy hạnh phúc lắm rồi. Rep hay không cũng chẳng phải là chuyện quan trọng nữa...

Hóa ra LOL lại là một loại game hay đến vậy, tôi thậm chí có thể ngồi hàng giờ đồng hồ chỉ để theo dõi hết trận đấu của cậu ấy. Vừa xem vừa cầu nguyện. Tôi đã từng có ý nghĩ sẽ thử chơi game chỉ để rút ngắn khoảng cách giữa chúng tôi lại. Từng thấy cậu ấy add nhiều game thủ nữ mà lại ao ước mình trở thành một nữ game thủ nổi tiếng..)

Hóa ra con trai trắng trẻo, nhỏ nhắn, lùn tịt lại đáng yêu như vậy.....)

Hóa ra và hóa ra... Cậu ấy chính là tổ hợp của những thứ tôi ghét nhất trên đời này!)

Hà Nội, 21.03.2017...

Hóa ra tôi chỉ còn ít thời gian để ở bên cạnh cậu ấy thôi...:)

27. Chương 27: Tưởng Chừng Sắp Phát Điên

Đó là những ngày lên vào xem facebook của cậu như thường lệ, và nhận ra “rất tiếc, nội dung này hiện không tồn tại.” Cậu có biết không? Cậu sắp dọa chết tôi rồi!)

Bỗng một ngày đẹp trời nào đấy định vào đọc lại tin nhắn cũ của tôi vào cậu để rồi hoảng hốt thay, tên của cậu biến thành dòng chữ “người dùng facebook” và tin nhắn cậu gửi tôi cũng theo đó mà bị xóa vĩnh viễn. Ừm, lúc ấy tôi đã phát điên, đã cuồng cuồng đi tìm trang cá nhân của cậu trong vô vọng, đã vào ra hết nick này đến nick khác chỉ để tìm tên cậu. Lúc ấy tôi cứ sợ duy nhất một điều rằng cậu đã block tôi. Nhưng hóa ra cậu bị ông Mark sờ đít, khóa cả facebook..)

Tôi đã hoảng sợ thật sự. Khi mà ngày nào theo thói quen cũng chờ xem nick xanh của cậu sáng lên, cũng lọ mọ trang cá nhân của cậu vài ba lần, cũng đọc lại tin nhắn... Kể từ nay tất cả đều biến mất.

Tối qua cậu ấy không đến lớp. Sáng hôm nay cũng không chịu đi thi. Tôi nhắn tin hỏi cũng không thấy trả lời.

Phải có những lúc như vậy tôi mới nhận ra, hoá ra mối quan hệ giữa chúng tôi lại mỏng manh đến vậy. Mỏng manh đến nỗi chỉ cần cậu ấy khoá facebook, huỷ kết bạn... Chúng tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ liên lạc nữa. Vĩnh viễn cũng không biết cậu ấy ở đâu, làm gì...

Ừm, hóa ra giữa chúng tôi là như vậy, chỉ cần buông lời một tí là có thể lạc nhau cả đời...:)

Tối qua tôi đã tìm ra nick mới của cậu ấy, vẫn là tên nick cũ với vồn vện 40 bạn bè. Tìm được tung tích của cậu ấy vui mừng khó tả, nhưng trong lòng lại không ổn chút nào. Ừm, trong số những người cậu ấy kết bạn kể từ khi mất nick, trong số ấy không có mình..:)

Ừm, mình thì có quan trọng gì đến cuộc đời của cậu ấy cơ chứ. Tại sao lại cứ mong mỏi rằng cậu ấy sẽ chủ động tìm mình mà kết bạn lại? Thật viễn vông...:)

Hà Nội, 22.03.2017...

Tôi thực sự sắp phát điên rồi!)

28. Chương 28: Đồ Đàn!

Sáng hôm qua tôi có nhắn tin hỏi cậu ấy không đi thi à, đợi mãi không thấy cậu ấy trả lời. Tôi thực sự đã rất giận, giận đến nỗi từ nay muốn mặc xác cậu ấy. Giận vì nghĩ cậu ấy coi sự quan tâm của tôi là thừa thãi nên mới ngó lơ như vậy. Cứ thế cả ngày không rời chiếc điện thoại chỉ với hy vọng cậu ấy sẽ rep tin nhắn đó dù chỉ là một chữ “Ừ!” thôi cũng được.

Đến rồi đến trưa bỗng nghe được âm báo tin nhắn, liền tức tốc chạy đến, là cậu ấy, đích thị là cậu ấy thật. Cậu ấy hỏi tôi: “Tí thi địa cô cho mượn át lát không nhỉ?”. Tôi ngạc nhiên, sao cái tên này khi không lại hỏi vậy, thi xong rồi cơ mà? Thế là tôi vội soạn tin gửi lại: “Nhắn khi nào đây? Giờ mới nhận được tin..” Tôi đang nghiên về 2 phương án, một là có thể cậu ta gửi tin này từ sáng nhưng đến giờ máy tôi mới nhận được. Và 2 là xấu hơn, cậu ta nghĩ rằng buổi chiều vẫn đi thi...

Cứ đợi mãi không thấy rep lại, nào ngờ đúng 30 phút sau: “Ừ sáng thi cả 2 luôn à?” ... Trời ơi cái thằng đàn này, chưa chi đã chạy đến trường xong lại xách đít về vì mọi người đã thi xong trong buổi sáng rồi. Đúng là đàn thối, hỏi tôi cho rõ ràng trước khi đi thi có phải hơn không?

Sau đó tôi mới biết lí do sáng đó không trả lời tin nhắn là vì để quên điện thoại ở nhà con bạn. Ừm, mặc dù có thể tôi không tin lí do đó 100%, nhưng chỉ cần cậu ấy giải thích thôi cũng đủ lắm rồi. Lúc ấy vừa hết giận lại vừa buồn cười. Crush của tôi lạnh lùng là vậy, nhưng cũng có đôi lúc ngớ ngẩn chết được..)

Ừm, facebook mới của cậu ấy được 116 bạn bè rồi, ngày nào tôi cũng vài lần click vào kiểm tra. Ngày nào cũng chỉ lẳng lặng nhìn dòng “Kết bạn” mà đau lòng. Sự kiêu hãnh đó không cho phép tôi làm như vậy, vì cậu ấy nhất định sẽ biết, sẽ nghi ngờ vì tại sao lại tìm được cậu ấy nhanh như vậy. Chỉ mới có 2 ngày không được nhìn thấy nick xanh kia sáng, mà ngờ như 2 năm dài đằng đẵng.

Tôi cứ tự hỏi mình rằng, rốt cuộc thì cậu ấy đã bao giờ nghĩ sẽ gửi lời kết bạn cho tôi kể từ khi mất nick? Rốt cuộc đã bao giờ cậu ấy vô thức gõ tên tôi trên thanh tìm kiếm? Đã bao giờ vì không thấy nick xanh của tôi ở đó mà lẳng lặng đi tìm? Đã bao giờ cậu ấy lặng lẽ vào trang cá nhân của tôi, ngắm nghía một chút rồi cũng bất lực mà thoát ra? Đã bao giờ cảm thấy sự trống trải vô cùng khi không còn nhìn thấy tên tôi đâu đó trên News Feed nữa? Rốt cuộc thì cậu ấy đã bao giờ... đã bao giờ như thế chưa? Riêng tôi thì có...)

Hà Nội, 23.03.2017...

Chúng ta cứ như thế này mãi sao?:)

29. Chương 29: Rõ Ràng Là Không Có, Nhưng Vẫn Sợ Mất...

Có đôi khi tôi thật không hiểu nổi bản thân mình là như thế nào nữa, rõ ràng là chưa từng có được cậu, ấy thế mà vẫn cứ sợ mất...:)

Cứ đến Hà Nội lại khoác lên mình một vẻ tĩnh lặng, tĩnh lặng đến đau lòng. Tôi đứng xe trước đèn đỏ, lặng im nhìn dòng người hối hả phía trước, thấy sao mà cô đơn quá!

Hôm nay tôi nghỉ học, tự nhiên lại muốn ở một mình, một mình lang thang trên phố, một mình không biết đi đâu về đâu. Riêng hôm nay tôi thực sự cần một khoảng lặng cho riêng mình, cần sự yên tĩnh để nghĩ về những chuyện đã, đang và sắp sửa xảy ra. Thực sự buồn, thực sự muốn khóc nức lên thành tiếng...

Hóa ra tôi đã sống trong vỏ bọc mạnh mẽ lâu như vậy rồi...

Tôi ghé vào một quán cà phê sách trên đường Nguyễn Chí Thanh, mỗi khi buồn là tôi lại có thói quen đọc sách, nghe những bản nhạc nào nê. Chọn một chỗ ngồi có thể tiện nhìn ngắm một góc thành phố, dòng người đến rồi đi, có rất nhiều người xa lạ lướt qua trước mắt. Tôi đưa mắt tìm kiếm một bóng hình quen thuộc để rồi chợt nhận ra, chúng tôi rồi cũng sẽ lướt qua nhau như vậy, không một lời nhắn nhủ, không một câu chào. Rồi sẽ chẳng còn ai gặp lại ai trong cuộc đời này nữa.

Cậu có biết không? Ngay lúc ấy lại có một cô bé nhắn tin cho tôi, cô bé đó muốn xin tôi facebook của cậu chỉ vì gặp cậu ngày thi thử hôm nọ mà bạn của cô bé ấy thích cậu rồi. Tôi thực sự không biết nên trả lời thế nào, chỉ biết lúc này trong lòng cảm thấy rất khó chịu, khó chịu đến nỗi không thở được. Có một ai đó thích cậu và nhờ tôi tác hợp ư? Tôi chần chừ mãi rồi cuối cùng cũng trả lời rằng mình không biết. Cậu có thấy không? Cậu được nhiều người để ý như vậy, nếu như không có tôi cũng đâu là vấn đề gì?:)

Sau đó con bé đó lại bảo rằng không có facebook thì cho nó xin số điện thoại cũng được. Lần nữa tôi lại nói dối rằng mình không biết. Và cậu có thấy không? Vì cậu mà tôi trở thành kẻ ích kỷ, tồi tệ như vậy đấy. Cũng bởi vì cậu, vì một người mà cả đời này tôi không bao giờ có được nhưng cũng không thể để người khác đến gần. Rõ ràng là chưa bao giờ có được cậu, vậy mà cứ như là mất đi cậu hàng vạn lần rồi vậy..)

Tôi tắt điện thoại, gấp sách lại nằm gục xuống bàn. Và đây dường như mới là sự tột cùng của nỗi đau, là muốn khóc nhưng không quên nhắc bản thân phải mạnh mẽ. Bây giờ tôi mới biết, hóa ra tôi còn rất ít cơ hội, hóa ra tôi chỉ là một trong số những người đó - những người thích cậu. Hóa ra tôi cũng chỉ là may mắn được ngồi cạnh cậu, ngoài ra không có bất cứ mối liên hệ đặc biệt nào. Vậy thì tôi lấy đâu ra cái quyền không cho người khác tiếp cận cậu? Lấy đâu ra cái quyền giấu cậu đi cho riêng mình? Thật đáng thương...

Tôi cuối cùng cũng hiểu, tại sao con người ta khi đã trót thương một ai đó lại không có dũng khí để bày tỏ. Tại sao cứ ôm mãi trong lòng, không dám nói ra để rồi tổn thương cũng chỉ mình mình gánh chịu. Bởi vì nếu làm như vậy, ít ra tôi sẽ không có cảm giác mất đi cậu ấy...:)

Hà Nội, 23.03.2017...

Hôm nay, tôi thất tình rồi...!

:)

30. Chương 30: Bất Lực!

Bạn có biết cảm giác bất lực nhất là gì không? Đó là khi tôi rõ ràng là không có, rõ ràng là chưa từng có được cậu ấy, thế mà vẫn cứ sợ mất. Là khi cậu ấy rõ ràng chỉ ở ngay bên trái tôi, rõ ràng là rất gần, nhưng cũng lại rất xa...:)

Ừm, cuối cùng thì cô bé kia cũng tìm được facebook của cậu ấy. Từ đầu tôi cũng đã biết việc che giấu cậu ấy cho riêng mình là không hề khả quan, sớm muộn gì cũng sẽ thất bại. Không ngờ nó đến sớm như vậy...:)

Tôi đã tưởng tượng ra muôn vàn cảnh tượng, rằng cô bé đó mỗi ngày đều sẽ nhắn tin hỏi han cậu ấy, đại loại là kiểu “anh ăn gì chưa?”, “anh đang làm gì thế”... Rồi lo sợ một ngày nào đó cậu ấy sẽ rung động.:)

Rồi nhìn lại mình, ngày nào cũng chỉ dám ẩn vào nick cậu ấy xem có gì mới không, thì ra cũng chẳng có gì ngoài danh sách bạn bè cứ tăng dần đều. Sau đó lẳng lặng nhìn hai từ “kết bạn” rồi bất lực thoát ra. Nhỏ bạn tôi bảo, nếu đã lo lắng như vậy thì tại sao tôi không làm như nó đi, hằng ngày nhắn tin cho cậu ấy. Tất nhiên, tôi sẽ không làm mấy chuyện ngốc nghếch như vậy. Cậu ấy thậm chí còn không muốn kết bạn với tôi kể từ ngày mất nick. Chỉ có nhiều đó thôi cũng đủ để tôi biết được vị trí của mình trong lòng cậu ấy...:)

Hà Nội, 25.03.2017...

Cho những chuỗi ngày liên tục thất tình...:)

31. Chương 31: ..

Cậu ấy lấy lại được facebook cũ rồi...:)

Nhưng mà tôi vẫn rất không vui. Kể từ đó không còn thấy nick xanh cậu ấy thường xuyên nữa. Đường như cậu ấy chuyển sang onl bên nick mới nhiều hơn...

Cậu có biết không? Có đôi khi ngồi nghĩ về chuyện của chúng mình, tôi chỉ muốn khóa facebook, tắt điện thoại, muốn một mình. Nhưng rồi lại sợ, sợ lỡ như lúc nào đó cậu muốn tìm tôi, tôi mà khóa facebook thì làm sao cậu ấy tìm thấy? Tôi mà tắt điện thoại thì mãi mãi cậu ấy cũng không có cách nào liên lạc được. Nên lại thôi không làm nữa, mặc dù tôi biết cậu ấy sẽ chẳng khi nào tìm đến tôi, tôi biết...:)

Hà Nội, 27.03.2017...

Lúc nào cũng cảm thấy như sẽ mất đi cậu ấy trong gang tấc...:)

32. Chương 32: 301 - 4010

Ừm, hôm nay cuối cùng tôi cũng không chịu được mà gửi lời kết bạn cho nick mới của cậu ấy. Lần nữa bản thân lại trở nên dễ dãi...:)

Cậu ấy đồng ý rất nhanh... Chẳng biết có nghĩ gì không nữa...:)

Tôi là bạn bè thứ 301 trong danh sách của cậu ấy. Còn cậu ấy là người thứ 4010 trong list friends của tôi...:)

Hà Nội, 27.03.2017...

Đến cuối cùng vẫn chỉ có tôi chủ động trong mọi thứ...:)

33. Chương 33: Xin Hộ Tố Nghỉ Hôm Nay Nhé!

“Xin hộ tố nghỉ hôm nay nhé! Xong chụp bài hôm nay gửi qua facebook hộ tố!”

Ừm, hôm qua là lần thứ 3 cậu ấy chủ động nhắn tin cho tôi, là tin nhắn sms, không phải inbox trên facebook. Tôi cứ đọc đi đọc lại tin ấy rồi tùm tùm cả buổi tối, cái thằng chó đó phải chỉ lúc nào cũng nhẹ nhàng như cách cậu ấy nhắn tin cho tôi thì có phải hay không?:)

Mà... cậu ấy đã lưu số của tôi trong danh bạ chưa nhỉ? Lưu với tên là gì? Hay là vẫn buồn chưa lưu? ”:)

Hôm qua đến lớp xin cô chủ nhiệm và cả giáo viên bộ môn cho cậu ấy nghỉ, sau đó lại bị họ trêu đồ cả mặt, tự cảm thấy lúc đó mối quan hệ giữa chúng tôi như là thân thiết lắm. Ừm, đây cũng là lần đầu tiên cậu ấy nghỉ mà còn nhờ tôi xin hộ trong khi mọi hôm đều tự ý mà nghỉ. Cũng là lần đầu tiên dám nói rằng cậu ấy xin nghỉ với các cô, những lần khác đều muốn xin mà không có cách nào làm được. Lại ước chi từ giờ trở đi, cứ mỗi lần cậu ấy nghỉ thì lại nhắn tin cho tôi...:)

Tối đó tôi về liền chụp lại bài rồi gửi cho cậu ấy kèm theo vài lời nhắn nhủ của cô. Đợi mãi không thấy cậu ấy online, dạo này chăm chỉ online bên nick mới nhiều lắm. Đợi mãi đợi mãi, cuối cùng chỉ đáp vồn vện “OK”...:)

Đm MÁU CHÓ, hết sức MÁU CHÓ!:))

Lẽ nào một câu “cảm ơn” đối với cậu ấy khó khăn đến vậy?:)

Mà thôi, có rep lại còn đỡ hơn là lúc nào cũng lặng lẽ “đã xem”... Nhìn mà đau lòng...:)

Hà Nội, 28.03.2017...

Ngay lúc này Hà Nội đang mưa...

Nick xanh cậu vẫn sáng như thường lệ...

Đồ chó, có đó không?:)

34. Chương 34: Mình Là Gì Của Nhau?

”Mình là gì của nhau? Tình nhân?

Là bạn thân của nhau? Chắc anh không cần... ”

Hôm nay cậu ấy hỏi tôi có giấy kiểm tra không, tôi bảo không, sau đó lặng lẽ xé đôi giấy giữa vở cho cậu ấy...

Hôm nay lại tranh thủ làm bài cho xong để tối đưa cho cậu ấy mang về nhà chép...

Hôm nay lại như bà cụ non, cứ ngồi luôn miệng nhắc cậu ấy ngày mai nhớ đi học để cô chủ nhiệm dặn dò, blah blah... Sau đó cậu ấy bảo “Ừm, biết rồi mà!”... Chưa bao giờ nghe cậu ấy nói nhẹ nhàng như vậy. Lại cũng rất nhỏ nhẹ dịu dàng...:)

Hôm nay trong lớp có đứa để chuông điện thoại bài “Mình là gì của nhau”... Sau đó bỗng dưng nghe cậu ấy ngồi ngân nga câu hát trong bài ấy. Tôi cười... Chúng mình là gì của nhau nhỉ? Bạn bè? Chắc cũng không đến nỗi là bạn bè nữa...:)

Hôm nay ra về tự nhiên thấy xe cậu ấy đỗ bên trái xe tôi, lại còn đỗ sát vách nữa. Mọi khi cậu ấy không đỗ gần như vậy, hướng hồ vẫn còn rất nhiều chỗ trống...:)

Hà Nội, 29.03.2017...

Vậy rốt cuộc thì mình là gì của nhau?:)

35. Chương 35: Trùng Hợp...

Tối hôm qua chúng tôi đã đi cùng nhau trên một đoạn đường đến trường, nơi thường ngày tôi dừng xe ở vạch đèn đỏ và hy vọng sẽ gặp được cậu ấy. Cuối cùng cũng thành hiện thực, cậu ấy chạy xe phía sau tôi lúc nào không hay, đến lúc vượt qua tôi mới phát hiện.

Tối hôm qua chúng tôi đến trường cùng một lúc, cùng lấy thẻ xe, cùng dắt vào bãi đỗ xe. Cậu ấy bước vào lớp trước, tôi đi sau, kẻ trước người sau. Lúc ấy tôi đã nghĩ, chắc hẳn có nhiều bạn bè và thầy cô nghĩ chúng tôi thực sự có gì đó, nên mới hẹn nhau đi học cùng chẳng?:)

Ừm, tối hôm qua chúng tôi còn mặc áo đôi nữa, trùng hợp thay lần đầu tiên đến lớp cùng lúc cũng là lần đầu tiên mặc áo giống nhau - áo phong màu đen.:)

Thế mới bảo niềm vui đối với tôi đôi khi chỉ đến từ những điều đơn giản thôi, được cùng cậu ấy đến trường, được sự ngẫu nhiên mặc cùng màu áo, được nghe giọng nói của cậu ấy và thấy cậu ấy vẫn ở ngay bên trái tôi...:)

Hà Nội, 30.03.2017...

Chúc mừng sinh nhật, Lee Kikwang...:)

36. Chương 36: Lời Nói Dối Thẳng Tru...

Rất lâu sau này tôi mới biết, thật ra không chỉ riêng ngày cá tháng tư mà tất cả những ngày còn lại, con người ta vẫn cứ hay nói dối nhau như thế...

“Mình không thích cậu ta!”

Bằng một cách nào đó, tôi vẫn thường hay nói dối bản thân như vậy, nói dối rằng mình thực sự không thích cậu ấy, không thích một chút nào.

Tại sao thế nhỉ? Tại sao con người ta cứ phải khổ sở như vậy? Yêu thì nói yêu, không yêu thì nói là không yêu. Chẳng hiểu sao một số người cứ thích tự dẫn dắt nhau đến vậy. Phải chăng 3 từ “Anh yêu em” hay “Em yêu anh” là câu nói khó khăn nhất trên thế gian này?

Dạo ấy tôi thường hay nghe một bài hát như thế này:

”Tôi xin người cứ gian dối

Cho tôi tưởng người cũng yêu tôi...

...

Tôi xin người cứ gian dối

Nhưng xin người đừng lừa xa tôi...”

Ừm, tôi như thấy mình ở đâu đó trong bài hát ấy. Tôi đã tưởng ra vô vàn cảnh tượng, rằng sớm mai thức dậy, vội mở inbox và chợt thấy tin nhắn của cậu ấy, cậu ấy chỉ viết mỗi 3 chữ “Mình thích cậu!”...:)

Ừm, dù cho hôm nay có là ngày cá tháng tư đi nữa, dù cho cậu ấy có đang nói dối, tôi cũng sẽ một mực tin nó là thật. Chỉ cần cậu ấy ở đây, mãi mãi ở đây...

Cũng từng có ý nghĩ ngu ngốc rằng hôm nay sẽ đi nhắn tin tỏ tình với một loạt người, trong đó có cậu ấy... Rồi lại thôi!

Tôi biết hôm nay cậu ấy hẳn là nhận được rất nhiều lời tỏ tình, cũng có thể ngay cả cậu ấy cũng đi tỏ tình với người cậu ấy thầm thương... Tôi biết...:)

“MH, mình thích cậu!”

Vì chắc có lẽ ngày nào tôi cũng tự lừa gạt bản thân rồi, nên hôm nay hãy để tôi nói thật với lòng mình...

MH, cậu có đó không? Có nghe thấy mình nói gì không hở cái đêch mợ cậu?:)

Hà Nội, 01.04.2017...

Qua ngày hôm nay, mình sẽ trở về với những ngày như thế, những chuỗi ngày tự dằn vặt rằng mình không thích cậu....:)

37. Chương 37: Hay Là Cậu Đừng Đến...

Hôm qua có một anh chuyển lên ngồi cùng tôi, ngồi chỗ của cậu ấy. Ừm, thật sự mà nói, từ khi có cậu ấy ở bên trái tôi, tôi tuyệt nhiên không muốn bất cứ người con trai nào thay thế vị trí ấy cả. Nếu không phải là cậu ấy, cũng đừng mong là ai khác...

Thế nhưng hôm qua tôi chẳng nói được gì, cũng chẳng có cách nào từ chối người đó. Lúc ấy chỉ đưa mắt nhìn ra sân trường, chỉ lo... chỉ lo cậu mà đến, thì sẽ như thế nào nhỉ? Liệu cậu sẽ tiến đến vào nói một câu “Chỗ này của mình mà?”, liệu anh kia sẽ đứng lên nhường chỗ cho cậu, hay cậu sẽ lảng lạng đi tìm chỗ khác mà ngồi?:)

Lúc ấy tôi chỉ mong, chỉ mong hôm nay cậu đừng đến... Và thật sự là cậu đã không đến.:)

Hà Nội, 03.04.2017...

Hôm nay vẫn có người ngồi ở bên trái tôi, không phải cậu....:)

38. Chương 38: Có Phải Mình Thua Rồi Không?

Nói thế nào nhỉ? Hôm nay tôi ngồi chỉ cậu ấy cách giải bài toán trên máy tính, cảm thấy như mình là người cậu ấy có thể tin tưởng, dựa dẫm... Tôi thực sự rất vui vì điều đó.

Mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp nếu như... Nếu như tôi không vô tình nhìn thấy bức ảnh đó...

Ừm, bức ảnh người con gái xinh đẹp nào đó may mắn được cậu cài làm hình nền điện thoại...:)

Ừm, sẽ chẳng có từ nào diễn tả được hết tâm trạng của tôi lúc này. Mặc dù tôi không biết chắc người đó là ai, nhưng tôi đã rất sợ, tôi sợ cậu không còn (có thể) là của tôi nữa....:)

Cậu ấy có biết không? Cuối cùng thì điều tôi lo sợ cũng đến...

Cậu trả lời tôi đi, có phải tôi thua rồi không?:)

Hà Nội, 04.04.2017...

Thật ra cậu không cần phải trả lời, tôi biết ngay từ lúc bắt đầu, tôi đã được định sẵn là kẻ thua cuộc....:)

39. Chương 39: Thực Sự Buồn...

Tối qua tôi đưa cho nhỏ bạn xem bức ảnh chụp lúc cậu ấy mở màn hình điện thoại, là hình của cô gái đó. Bạn tôi hỏi tôi một câu rất ngây thơ “Ảnh ai thế? Giống mày thế?”... Ừm, nếu như đó là tôi, thực sự là tôi thì tốt biết bao...:)

Tối qua tôi đã mơ một giấc mơ rất bi thương, tôi mơ thấy cậu ấy nắm chặt tay ai đó, miệng nở nụ cười... Trong khi tôi chỉ biết đứng đó nhìn, rồi đau lòng...:)

Ừm, tôi cứ hay suy nghĩ cái gì, là tối lại mơ về nó. Những giấc mơ của tôi thường không có thật, thế nhưng cứ có cảm giác rằng nó sắp sửa xảy ra vậy...:)

Thực sự buồn, buồn hơn cả những lần chúng tôi ngồi cạnh bên nhưng không nói chuyện...:)

Hà Nội, 05.04.2017...

Tôi phải làm sao đây?:)

40. Chương 40: Mình Thực Sự Tổn Thương Rồi!

Những tháng năm đó tôi thực sự đã vì một người mà làm rất nhiều chuyện vô bổ, vì một người mà vô tâm với tất cả mọi người... Nhưng rồi cuối cùng thì sao? Cậu xem sự quan tâm của tôi là thừa thãi lắm, phải vậy không?:)

Tôi từng rất nhiều lần nhìn thấy vẻ mặt hớn hở của cậu ấy khi liên tục trả lời inbox của một ai đó, thấy cậu ấy vừa đọc vừa cười, đôi tay không ngừng soạn tin nhắn gửi đi.

Tôi từng hơn một vài lần inbox cho cậu ấy về lịch học, lịch thi. Từng chần chừ soạn rồi lại xóa, không biết có nên gửi đi hay không, không biết cậu ấy có trả lời hay không. Thế sao cậu ấy lại không như vậy nhỉ? Tôi dường như cảm nhận được cách mà cậu ấy đối xử với tôi khác hẳn với tất cả mọi người...:)

Và tôi cũng từng tự an ủi bản thân mình rằng, hai từ “đã xem” của cậu ấy sẽ không dễ dàng tổn thương tôi được...

Thế nhưng, tôi thực sự tổn thương rồi!:)

Tổn thương vì một sự thật không thể chối bỏ rằng, cậu ấy chưa từng tôn trọng tôi. Chưa từng xem tôi như một người “bạn - bình - thường”. Tổn thương vì nghĩ rằng sự quan tâm của tôi với cậu ấy mà nói, là thừa thãi. Vậy mà chẳng hiểu sao, tôi cứ cố gắng mãi như thế để làm gì...:)

Tối qua trời mưa bất chợt, nhìn dòng người nô nức tấp vào lề đường mặc áo mưa, tôi cũng chẳng buồn để tâm nữa. Cứ thế mà chạy, dừng xe trước đèn đỏ để mưa xối xả vào mặt. Tôi đang rất giận cậu ta, cũng giận cả bản thân tôi nữa...:)

Thế rồi lúc về nhà, rõ ràng là nhắn tin cho cậu ấy từ rất lâu, từ khi nick xanh cậu ấy sáng rồi lại tắt, vậy mà mãi tôi mới nhận được câu trả lời “Hôm nay bận mất rồi!”...

Ừm, tôi biết cậu ấy rất bận, bận đến nỗi không có thời gian để đọc và trả lời tin nhắn của tôi. Bận đến nỗi không còn quan tâm đến sự tồn tại của tôi bên cuộc đời của cậu ấy...:)

Trong vô thức tôi lại nghĩ, từ giờ trở đi sẽ không bao giờ, không bao giờ làm phiền đến cậu ấy nữa...:)

Hà Nội, 08.04.2017...

Tôi vì cậu ấy mà lãnh đạm với tất cả mọi người. Cậu ấy đối xử tốt với tất cả mọi người, nhưng lãnh đạm với tôi.:)

41. Chương 41: “đã Xem”

Chủ nhật, 22h15p...

“Tuần sau thi học kì nhé!”

Đã xem lúc 6h57p...

Ừm, tôi đã nhiều lần tự nhắc bản thân là không quan tâm đến cậu nữa, thế nhưng cuối cùng cũng không chịu được mà gửi đi. Lúc nào cũng vậy, chỉ chờ xem cậu online thì mới gửi tin nhắn, chỉ sợ nhắn lúc cậu off thì tin của tôi sẽ bị trôi mất. Thế nhưng tôi cũng quên một điều rằng, khi mà cậu đã cố tình không muốn, thì cho dù là nick xanh cậu có sáng hay không cũng sẽ không nhìn thấy.:)

Cái thằng chó này, cậu nghĩ cậu là ai? Là ai mà có quyền làm lơ tin nhắn của tôi? Ai cho cậu cái quyền đọc tin nhắn của tôi rồi để đó? Cậu lấy đâu ra cái quyền hết lần này đến lần khác làm tổn thương tôi? Cậu đừng nghĩ rằng tôi thích cậu rồi muốn làm gì thì làm....:)

Hà Nội, 10.04.2017...

Đã ai nói với cậu rằng tôi rất ổn chưa?:)

42. Chương 42: Chỉ Là Cậu Không Thương...

Cậu có biết không? Hôm qua tôi sốt rất cao, suốt buổi chỉ nằm vật vờ dưới bàn học...

Cậu biết không? Hôm qua cậu vẫn ở ngay bên cạnh tôi, tôi còn nhìn thấy được khuôn mặt vui vẻ của cậu khi liên tục nhắn tin cho ai đó. Khuôn mặt dễ chịu mà trước đây chưa từng xảy ra với tôi...

Cậu biết không? Hôm qua tôi chỉ hy vọng cậu dù chỉ là một cử chỉ nho nhỏ, dù chỉ là một câu hỏi đơn giản rằng “Ồm à?”... Thế mà tôi đợi mãi, đợi mãi cũng chẳng thấy cậu gọi.:)

Cậu biết không? Hôm qua tôi rõ ràng là ở ngay bên cạnh cậu, nhưng cậu vẫn xem như không nhìn thấy...

Ừm, chỉ là cậu không thương, nên mới không nhìn thấy....:)

Hà Nội, 11.04.2017...

Cậu ấy nhuộm lại tóc rồi...:)

43. Chương 43: Tôi Ở Bên Trái Cậu Ấy...

Hôm nay chúng tôi xem tí nữa là chung đường tới trường. Tôi vừa bước tới cổng trường là gặp ngay cậu ấy đang lấy thẻ xe.

Ừm, hôm nay chúng tôi đi xe cùng một lúc, kẻ trước người sau cùng bước vào lớp. Lần nữa tôi lại nghĩ, cứ như chúng tôi cùng hẹn nhau đi học vậy:.)

Hôm nay chúng tôi phải hoàn tất hồ sơ đăng ký xét tuyển cho kì thi sắp tới...

Hôm nay chúng tôi sang lớp khác ngồi nên đổi chỗ cho nhau...

Hôm nay cậu ấy ở phía bên phải tôi, còn tôi ở ngay bên trái cậu ấy. Quanh đi quẩn lại vẫn ngồi cùng một bàn:.)

Hôm nay tôi diễn rất nhiều nguyện vọng, trong đó có cả trường đại học sân khấu điện ảnh mà tôi mơ ước. Ừm, các bạn biết không? Hóa ra cậu ấy cũng vậy, thậm chí nguyện vọng làm diễn viên ấy còn đặt lên trên đầu. Tôi thực sự đã rất vui, thực sự đã nghĩ rằng cậu ấy vì nhìn thấy tôi đăng ký trường đó mà cũng đăng ký theo. Tôi thực sự đã cho mình cái quyền ảo tưởng như vậy đấy:.)

Liệu tôi có thể không? Liệu tôi có thể hy vọng rằng nếu như, chỉ là nếu như thôi... Nếu như tôi thực sự đỗ vào trường sân khấu, nếu như cũng thấy cậu ở đó, vậy thì chúng ta lại có cơ hội học cùng một trường đại học. May mắn hơn nữa là học cùng một lớp, thậm chí, thậm chí biết đâu lại tiếp tục được ngồi cùng bàn với cậu?

Liệu tôi có thể hy vọng mình như thế không?:)

Nói đến lại thấy ước mơ của tôi thực chất quá xa xỉ. Nhưng dù nó có xa xỉ cũng nên hết mình vì nó một lần, nhỉ?:)

Hà Nội, 11.04.2017...

Vậy là chúng tôi sắp sửa tốt nghiệp rồi!:)

44. Chương 44: Chúa Lười Cạo Râu...

Ừm, hôm nay tôi thấy râu cậu ấy dày và mọc xanh dưới cằm. Cảm giác như sợi nào cũng dài tầm 1cm rồi ấy. Thế mà cái thằng chó đó lúc nào cũng gọt, rất lười cạo râu:.)

Thế nhưng tôi lại thích vẻ ngoài của cậu ấy như vậy, cứ để râu trông rất nam tính. Còn những khi cằm trụi lủi thì nhìn như một tên tiểu mỹ thụ:.)

Hôm nay có bài kiểm tra hoá, cậu ấy đến muộn nên tôi xin phát luôn cho bọn tôi 2 đề giống nhau, thầy dạy hoá thấy vậy liền bảo: “Hai đứa là một đôi à?:)”

Hôm nay cậu ấy ngồi bấm điện thoại, lướt facebook, còn tôi ngồi làm bài. Chốc chốc lại nhìn sang tôi, thấy có đáp án là kéo bài tôi sang phía cậu ấy để chép. Thằng chó này, sao hôm nay tự nhiên như thế, tôi có bảo sẽ cho cậu mượn bao giờ sao?:)

Ừm, hôm nay tôi có việc ra ngoài lớp một tí, quay lại thì liền không hiểu cách bấm máy tính, quay sang hỏi cậu ấy. Cậu ấy chỉ tôi bấm rất nhiệt tình, còn tay chạm vào nhau nữa...:)

Hôm nay có đứa lên bảng làm sai đáp án, tôi mới bảo với cô là tôi ra kết quả khác bạn ấy làm. Thế là cậu ấy ngồi cạnh cũng hưởng ứng theo tôi rằng: “Em cũng ra kết quả như thế này!”... Ừm, quả thật lúc ấy cảm giác như chúng tôi hiểu nhau lắm ấy, cảm thấy như là mình đang được cậu ấy bảo vệ:.)

Hôm nay cô giáo gọi tôi lên bảng làm, tôi không chắc đáp án nên cũng quay sang hỏi cậu ấy, cậu ấy trả lời xong còn dặn dò tôi cái này là gì, còn cái kia là như thế như thế... Blah blah blah...

Ừm...:)

Hà Nội, 12.04.2017...

Hôm nay tôi đã rất vui!)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-crush-ban-cung-ban>